

Η ΠΡΩΤΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΜΟΥ ΜΕ ΤΟΝ ΑΓΙΟ ΠΟΡΦΥΡΙΟ

Ἀρχιμανδρίτη Συμεών

Ἡγουμένου Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Γεωργίου Μαυροβουνίου

Ἦμουν αὐτοεπίσημος φοιτητὴς στὴ Θεολογικὴ Σχολὴ τῆς Ἀθήνας τὸ 1978. Ἀναγνώστης ρασοφόρος, ὅπως μᾶς εἶχε χειροθετήσῃ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Μακάριος, ὅταν φοιτοῦσα στὴν Ἱερατικὴ. Στὰ τέσσερα χρόνια τῶν σπουδῶν μου στὴν Ἀθήνα φιλοξενούμουν στὴ Μονὴ Πεντέλης. Εἶχε παρακαλέσει γι' αὐτὸ ὁ φίλος Πέτρος, διάκος τότε καὶ μετέπειτα Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας, ποὺ κι αὐτὸς ἐφιλοξενεῖτο ἐκεῖ.

Στὴν Κύπρο γιὰ χρόνια ἐξομολόγος μου ἦταν ὁ Γέροντας τοῦ Σταυροβουνιοῦ Ἀθανάσιος, λιτὸς καὶ ἀρχαῖκος σὰν τὸ Γεροντικό. Ὅταν τὸν πρωτοεἶδε ὁ Ἡγούμενος τῆς Σιμωνόπετρας, Αἰμιλιανὸς, εἶπε: «Μὰ αὐτὸς δὲν εἶναι Γέροντας, εἶναι Ἀββάς!».

Ἦτανε Σαρακοστὴ, κόντευε τὸ Πάσχα. Ἦθελα νὰ ἐξομολογηθῶ στὸν Γέροντα Πορφύριο. Συμφωνήσαμε μὲ τὴ Σωτηρία Νούση, γνωστὴ ἀπὸ τὸ βιβλίο της γιὰ τὸν Γέροντα Ἱερώνυμο τῆς Αἰγίνας καὶ ποὺ μένει στὴ Νέα Παντέλη, νὰ μὲ πάρει τὸ Σάββατο 8 Ἀπριλίου στὰ Καλίσια ὅπου ἔμενε ὁ Γέροντας. Ἐτοιμάστηκα μέσα μου καὶ περίμενα μὲ λαχτάρια αὐτὴ τὴ μέρα. Θᾶταν ἡ πρώτη μου συνάντηση μὲ τὸν Γέροντα.

Ἐρχεται τὸ Σάββατον καὶ ἡ Σωτηρία μὲ παίρνει τηλέφωνο ἀπὸ τὸ πρωὶ καὶ μοῦ λέει: «Δυστυχῶς, πάτερ Συμεών, ὁ Γέροντας εἶναι ἄρρωστος, εἶναι κάτω στὴν Ἀθήνα στὴν ἀδελφὴ του καὶ ἔτσι δὲν μποροῦμε νὰ πᾶμε στὰ Καλίσια». Ἐγὼ στενοχωρήθηκα πολὺ. Ματαιώθηκε ὅλη αὐτὴ ἡ ψυχικὴ μου προετοιμασία. Ἔτσι θλιμμένος καὶ στενοχωρημένος περιφερόμουν γύρω ἀπὸ ἓνα μεγάλο κλουβὶ μὲ πέρδικες, παπαγάλους καὶ ἄλλα διάφορα πουλιὰ ποὺ ἦταν μπροστὰ στὸν Ναὸ τῆς Μονῆς.

Δεξιὰ κάτω ἦταν ἡ εἴσοδος τῆς Μονῆς. Κάποια στιγμή κοιτάζω καὶ βλέπω ἓνα γέροντα μὲ λευκὰ γένεια καὶ σκουφάκι στὸ κεφάλι νὰ μπαίνει στὴ Μονή. Τὸν συνόδευαν ἓνα ἀνδρόγυνο ποὺ κρατοῦσαν ἓνα βρέφος. Ὁ Γέροντας εἶχε διπλωμένο τὸ πετραχῆλι του κάτω ἀπὸ τὴ μασχάλη. Προφανῶς ἐρχόντουσαν, γιὰ νὰ σαραντήσουν τὸ παιδάκι τους. Ἐγὼ δὲν εἶχα ξαναδεῖ τὸν πατέρα Πορφύριο. Ρώτησα ἓναν ἀπὸ τοὺς Πατέρες τῆς Μονῆς, τὸν πατέρα Βασίλειο, ποὺ κατὰ τύχη βρισκόταν ἐκεῖ: «*Ποιὸς εἶν' αὐτὸς ὁ Γέροντας;*» «*Ὁ πατὴρ Πορφύριος*» μοῦ ἀπάντησε! Ἐγὼ σκίρτησα ἀπὸ χαρὰ καὶ ἔκπληξη! Τὸν πλησίασα, πῆρα τὴν εὐχὴ του καὶ τοῦ εἶπα ὅτι τὸν ἀναζητοῦσα, γιὰ νὰ ἐξομολογηθῶ.

Ὅρθιοι καὶ οἱ δύο μας στὸ βόρειο κλῖτος τοῦ Ναοῦ ἐξομολογήθηκα καὶ ὁ Γέροντας ἔβαλε τὸ πετραχῆλι του στὸ κεφάλι μου καὶ μοῦ διάβασε τὴ συγχωρητικὴ εὐχὴ.

Προτοῦ φύγει μοῦ ζήτησε νὰ τοῦ ὑποδείξω κάποια τουαλέτα. Τὸν πῆγα στὸ κελλί μου. Ἐκεῖ στὰ λίγα λεπτὰ ποὺ ὁ Γέροντας βρισκόταν στὸ κελλί μου καὶ προτοῦ φύγει μοῦ εἶπε μὲ τὴ λεπτὴ φωνούλα του χαμογελώντας: «*Ν' ἀγαπήσεις τὸν Χριστὸ καὶ νὰ μὴ φοβᾶσαι τὴν ἁμαρτία*».

Ἐγὼ συγκινημένος ξεκρέμασα ἀπὸ τὸν τοῖχο μία μικρὴ εἰκόνα τῆς Παναγίας τῆς Τροοδίτισσας μεγέθους κάρτας, ποὺ εἶχα κολλήσει σὲ ξύλο, καὶ τοῦ τὴν ἔδωσα.

Ὁ Γέροντας πήρε τὴν εἰκόνα, βγήκε ἀπὸ τὸ κελλί μου, κατέβηκε τὰ λίγα σκαλάκια, συναντήθηκε ξανὰ μὲ τὰ δύο ἄτομα ποὺ τὸν περίμεναν στὴν αὐλὴ μὲ τὸ βρέφος καὶ ἔφυγαν. Ὅταν ἔμεινα μόνος στὸ κελλί μου ἀναλογίστηκα τὸ τί εἶχε συμβεῖ σήμερα καὶ μ' ἔπιασε συγκίνηση...! Ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία ἦταν τυχαία;

Ἀργότερα, ὅταν τελείωσα τὶς σπουδές μου, ἦλθα στὴν Κύπρο καὶ ἱερώθηκα στὸν Ἅγιο Γεώργιο στὴ Λάρνακα, καὶ ὁ Γέροντας ζήτησε νὰ τοῦ στείλω μὲ τὸν φοιτητὴ Γιώργο Σιήπη (τώρα ἀρχιμανδρίτη Εὐμένιο) μερικὲς ἀκόμα εἰκόνες. Ἐγὼ τοῦστεῖλα διάφορες, μεταξὺ αὐτῶν καὶ τὴν Παναγία τὴν Τροοδίτισσα σὲ μεγαλύτερο μέγεθος, 42 x 29 cm. Ὁ Γέροντας, ὅταν πήρε τὶς εἰκόνες, ξεχώρισε αὐτή. Μὲ κλειστὰ μάτια ἄρχισε νὰ τὴν θωπεύει καὶ νὰ λέει: «Πῶ, πῶ, τί σπουδαία ποῦναι αὐτὴ ἡ εἰκόνα! Ποιὸς ζωγράφησε αὐτὴ τὴν εἰκόνα; Πῶ, πῶ!» Σὲ κάποια φωτογραφία του ὁ Γέροντας φαίνεται νὰ κρατεῖ αὐτὴ τὴν Παναγία κολλημένη σὲ ξύλο. Ἀγαποῦσε πολὺ αὐτὴ τὴν εἰκόνα.

Πέρασαν τὰ χρόνια. Ἐγινε ἡ ἀγιοκατάταξη τοῦ Γέροντα. Τὸ κελλί του τὸ ἐπισκέπτονταν πλήθη κόσμου. Σὲ κάποια φωτογραφία τοῦ κελλιοῦ του ἀπὸ μέσα διέκρινα τὸ μικρὸ εἰκονάκι τῆς Τροοδίτισσας ποὺ τοῦῆχα δώσει πρὶν τριανταπέντε χρόνια! Ἐτσι μὲ λεπτὴ κορνίζα γύρω γύρω ὅπως τὴν εἶχα φτιάξει τότε.

Παρακάλεσα μὲ ἐπιστολὴ μου τὴν Γερόντισσα νὰ μοῦ τὴν χαρίσει. Θᾶταν γιὰ μένα κάτι πολὺ ἱερό καὶ πολύτιμο, γιατί ἦταν συνδεδεμένο μὲ μιὰ προσωπικὴ ἱστορία. Ἡ Γερόντισσα δὲν δέχτηκε. Δὲν πέρασε πολὺς καιρὸς καὶ κάποιος ἄγνωστος ἀπὸ τοὺς πολλοὺς προσκυνητὲς τὴν πήρε γιὰ «εὐλογία»! Ἡ Γερόντισσα ἀργότερα δέχτηκε καὶ μοῦ ἐπέστρεψαν τὴ μεγαλύτερη εἰκόνα τῆς Τροοδίτισσας τὴν ὁποία κρατᾷ ὁ Ἅγιος στὴ γνωστὴ φωτογραφία του. Τὴν εἰκόνα αὐτὴ τὴν ἔχω στὸ κελλί μου μαζί μὲ εἰκόνα τοῦ Ἁγίου ποὺ ζωγράφησα μετὰ τὴν ἀγιοκατάταξή του.

Γιὰ τὸν Ἅγιο Πορφύριο γράφτηκαν καὶ γράφονται πάρα πολλά. Εἶναι, ὅμως, ἄδικο νὰ παραμένουμε μόνον στὰ θαύματα καὶ στὸ διορατικὸ χάρισμά του. Ὁ Ἅγιος Πορφύριος ἦταν ἡ ἐνσάρκωση τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ στὸν κόσμον ξανὰ στὶς μέρες μας. Κάτι παραπλήσιο συναντᾷ κανεὶς στὸ πρόσωπο τοῦ Στᾶρετς Ζωσιμᾶ (ἅγιος Ἀμβρόσιος τῆς Ὀπτινα), ὅπως τὸν περιγράφει ὁ Ντοστογιέφσκι στοὺς Ἀδελφοὺς Καραμάζωφ.

Ὁ Ἅγιος Πορφύριος εἶναι ὁ Ἅγιος τοῦ παρόντος, ἀλλὰ κυρίως ὁ Ἅγιος τοῦ μέλλοντος, ὅταν ὁ πόνος καὶ ἡ ἀπόγνωση τοῦ σύγχρονου κόσμου θὰ φτάσουν στὸ ὑψιστὸ σημεῖο καὶ μέγεθος τους! Θα φτάσουν στὸ τέρμα!